

Toplumun menfaati kişisel menfaatlerin üstündedir

“Kamu kuruluşunda çalışan bir doktorem. Hastahannede yaptığımız ameliyatlardan yanı sıra dışarıda da ameliyatlarımız oluyor. Dışarıda yapılan ameliyatlarımızda bazen hastahannede artmış (hastahannenin almış olduğu bu malzemelerden ameliyatlardan sonra artmış olanlar oluyor) ya da kullanılmış malzemeleri tekrar sterilize ederek kullanıyoruz. Bu ameliyatlarımızı genellikle hastahanneden daha ucuz ve ekonomisi düşük ve sosyal güvencesi olmayan hastalara yapmaktayız. Hastahanneden aldığımız bu malzemeler için dinî bir vebâle giriyor muyuz? Ya da ne yapabiliriz?”

Sağlık hizmeti veriyorsunuz. Şâfi ism-i şerifinin tecellîsi için fiilî duâ yapıyorsunuz. Mesleğiniz Peygamberlerin sünnetidir. Pîrleriniz Hazret-i Lokman Hekim (as) ve Hazret-i İsâ'dır (as). Onlar da Allah'ın izniyle hastaları iyileştirdiler, Allah'ın Şâfi ismine ayna oldular.

İnsanların dertlerine ve imdâdına Şâfi isminin yetişmesini sağlamak için yaptığınız fiilî duâlar birer ibadet hükmündedir. İster çalıştığınız kamu kuruluşunda, ister dışarıda özel muayenehanenizde olsun, fark etmez, verdiğiniz sağlık hizmeti sizin için fiilî ibadet hüviyeti taşır. Fakat işimizi ve mesleğimizi İslâmiyet'in ön gördüğü ahlâk prensipleri ile donatmak zorundayız. Bu prensipler, uyulduğu takdirde insanlık yapmayı da, başarıyı da, kaliteyi de, verimli hizmeti de, bereketi de, bol kazancı da, insanlarca sevmeyi ve kabul görmeyi de, Allah'ın rızasını kazanmayı da beraberinde getirirler.

Bu prensiplerden bir kısmı şöyledir:

1-Doğruluk ve dürüstlük,

2-Tutumlu olmak,

3-İsraf etmemek,

4-Ucuz ve kaliteli hizmet,

5-Hiç kimseyi fakir de olsa, yoksul da olsa hizmetin dışında bırakmamak.

Nitekim Hipokrat yemini de bu esasları âmirdir.

Şimdi, bizim de sormamız gereken sorular var: Çalıştığınız kamu kuruluşunda; kullanılan, fakat sterilize edilip yeniden kullanılabilir malzemeler atılıyor mu? Ameliyattan artan malzemeler steril şartlarda korunup diğer bir ameliyatta kullanılmıyor mu?

Sorunuza dayalı olarak şunlar söylenebilir:

1-Kamu kuruluşlarının bütün demirbaşları ve malzemeleri kamu malıdır. Yani milletin malıdır.

2-İdârecisinden personeline kamu kuruluşlarında çalışanlar, milletin malını ve malzemelerini en verimli ve en tasarruflu biçimde kullanmakla yükümlüdürler. Hiç kimse bu mallar ve malzemelerin atılmasına, israf edilmesine, elverişsiz ortamlarda bozulmasına, yok edilmesine göz yumamaz, buna müsâmaha gösteremez. Toplumun menfaatleri, kişisel menfaatlerin önündedir.

3-Eğer kullanılmamış artık ve kullanılmış fakat sterilize edilerek kullanılabilir malzemelerle steril ortamlarda daha ucuz hizmet verme imkânı doğuyorsa; bunun yine söz konusu kamu kuruluşunda (hastanede) yapılması, bu konuda yetkililer ile görüşülmesi ve var olan engellerin aşılmasına yardımcı olunması daha efdal bir adım olur. Meselâ hastane bünyesinde böyle malzemelerle ayrı bir ünite oluşturulup, fakir, yoksul, muhtaç ve kimsesiz hastaların bu üniteden faydalandırılması sağlanabilir.

4-Aynı ucuz veya ücretsiz hizmeti, aynı malzemelerle sizin dışarıda vermeniz de mümkün. Fakat bundan maddî menfaat sağlamanız doğru olmaz. Ancak hastanece kullanılmayan bu malzemeleri kamunun sadakası sayıp; siz de kendinize düşen el emeğini sadaka niyetine sarf ederek, ücretsiz hizmet verebilirsiniz.

Bu konuda da yetkilileri bilgilendirmenizde, yetkililerle istişare etmeniz ve belirli

bir yasal konsesüs sađlamanızda fayda var.